

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **T. M.**
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
se sídlem Černého 517/13, 180 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2017, č. j. JMK 106686/2017, sp. zn. S-JMK 94650/2017/OD/Př,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 24. 7. 2017, č. j. JMK 106686/2017, sp. zn. S-JMK 94650/2017/OD/Př (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání

proti rozhodnutí Magistrátu města Brna (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 4. 2017, č. j. ODSČ-62130/17-41(dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo výrokem I rozhodnuto, že žalobce jako provozovatel vozidla tovární značky Daewoo, registrační značky, v rozporu s § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče

a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice Holandská 4 v Brně dne 19. 11. 2015 ve 09:14 hodin, dopustil se tak správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle výroku II žalobce jako provozovatel vozidla tovární značky Daewoo, registrační značky, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem

o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající

v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice Pražákova 68 v Brně dne 10. 2. 2016 v 10:33 hodin, přičemž se dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Za tyto správní delikty byla žalobci uložena pokuta podle ust. § 125f odst. 3 ve spojení s ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 19. 2. 2016 a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč podle § 79 odst. 5 správního řádu, § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení.

2. Žalobce žalobou brojí proti prvostupňovému rozhodnutí stran jeho nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, neboť výrok je v rozporu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Správní orgán prvního stupně ve výroku konstatoval toliko porušení § 10 zákona o silničním provozu, který disponuje pěti odstavci, z nichž každý stanoví zcela odlišné povinnosti a nespécifikoval, zda se jednalo o povinnost zákazu svěřit řízení osobě k tomu nezpůsobilé nebo osobě, o níž nezná údaje k určení totožnosti, či povinnost sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče nebo povinnost zajištění poučení přepravovaných osob o nutnosti použití zádržného bezpečnostního systému.
3. Stejně tak v případě druhé žalobní námitky žalobce namítá nesrozumitelnost výroku, neboť správní orgán prvního stupně měl specifikovat, kterou povinnost podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu žalobce porušil. Měl konkretizovat, zda byla porušena povinnost řídit se dopravními značkami, nebo povinnost řídit se dopravními zařízeními, nebo povinnost řídit se zařízením pro provozní informace či povinnost řídit se světelnými nebo akustickými signály. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne

15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014-31, a Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015-34. Žalobce zdůraznil, že na přesnost výroku je třeba brát zvláštní požadavek, neboť výrokem je rozhodováno o vině a trestu a právě výrok má právní účinek navenek, jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23.

4. Žalobce dále rozporuje zákonnost prvostupňového rozhodnutí pro jeho existenci, neboť novelou zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon č. 183/2017 Sb.“), v době rozhodování žalovaného, přestal existovat správní delikt provozovatele vozidla, kterým byl žalobce uznán vinným podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a nahradil jej přestupek provozovatele vozidla. Jednalo se o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobce, žalovaný tak měl prvostupňové rozhodnutí zrušit, neboť žalobce již nemohl být uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Napadené rozhodnutí je nezákonné, byli-li žalobce potrestáni za jednání, které v době rozhodování žalovaného právní předpisy neoznačovaly za trestné.
5. Dále namítal, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně absentuje popis protiprávního jednání, neboť tvrzení o „neoprávněném parkování“ nelze považovat za skutek, z takového popisu se totiž nepodává ani jeho protiprávnost, případně oprávněnost subsumpce pod přestupek dle zákona o silničním provozu. Dle žalobce se „neoprávněně zastavit“ dá např. na žluté čáře, v modré zóně, na místě vyhrazeném pro invalidy, ačkoliv osoba není invalida či na placeném parkovišti bez zaplaceného parkovného.
6. Další žalobní námitka se týkala zavinění. Žalobce odkázal na § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a jeho § 15 odst. 1, podle něhož se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění. Žalobce z toho dovozoval, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnost zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak přestupku odstraněno. Podle žalobce je nutno tuto, pro obviněného příznivější právní úpravu omezující odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, aplikovat také na správní delikty spáchané dříve. K této retroaktivitě ve prospěch obviněného je povinen přihlídnout i soud, ačkoli ke změně došlo po právní moci napadených rozhodnutí, a to s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46. Žalobce připustil, že v čl. CCLVII zmíněného zákona je uvedena účinnost dnem 1. 7. 2017, takové určení účinnosti je v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a Sbírce mezinárodních smluv (dále též „zákon o Sbírce zákonů“). Podle žalobce nabyl zákon účinnosti podle obecné úpravy, tedy 15. dnem od jeho vyhlášení, tj. 13. 7. 2017, protože nebyly naplněny podmínky pro výjimku, neboť nebyl splněn naléhavý obecný zájem. Žalobce současně odmítl, že by údajný správní delikt zavinil, protože učinil fakticky vše potřebné k tomu, aby porušení silničního zákona svým vozidlem předešel, neboť osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla silničního provozu a vyžádal si od ní slib, že toto bude respektovat.

7. Žalobce dále uvedl, že odpovědnost žalobce za správní delikt již zanikla. Dne 1. 7. 2017 nabyla účinnosti novela zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., kterou byl zrušen § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, který upravoval zánik odpovědnosti právnické osoby za správní delikt provozovatele vozidla. Žalovaný proto měl aplikovat § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, dle kterých odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby, která činí 1 rok. K zániku odpovědnosti došlo dříve, než bylo řízení zahájeno.
8. Žalovaným dle žalobce nebyl zohledněn § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, kterým byl nově zaveden institut mimořádného snížení výměry pokuty. Žalovaný měl možnost mimořádného snížení výměry pokuty alespoň zvážit a odůvodnit, proč neshledal důvod k aplikaci předmětného ustanovení. K tomu žalobce odkazuje na § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, kde zákonodárce explicitně vyjádřil, že na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.
9. V závěru žaloby žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a požadoval naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
10. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil, aby žalobci nahradil náklady řízení.
11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny dostatečné podklady a k jednotlivým žalobním bodům uvedl následující argumenty.
12. Odkaz na § 10 zákona o silničním provozu bez uvedení konkrétního odstavce je s ohledem na ostatní skutečnosti a dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu dostačující (rozsudek ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. 6 As 208/2016).
13. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je přesně uvedeno místo, datum, čas i druh spáchání správního deliktu. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32.
14. Co se týče námitky stran neexistence správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, považuje ji žalovaný za účelovou a nedůvodnou.
15. Správní orgán prvního stupně vydal své rozhodnutí dne 19. 4. 2017, tedy před nabytím účinnosti novely zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil pouze terminologii.

16. Stejně tak je účelová a nedůvodná námitka, že se správní orgány nezabývaly otázkou, zda nová právní úprava nebyla pro pachatele příznivější. V případě, že by byla zpochybněna účinnost zákona č. 183/2017 Sb., k čemuž žalovaný nevidí důvod, tak by se stále jednalo o správní delikt, ke kterému je vázána objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.
17. K namítané prekluzi odkázal na § 112 odst. 1 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky, která stanoví, že na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen, pokud je to pro pachatele příznivější. Tento zákon však obsahuje speciální přechodné ustanovení upravující vztah původní a nové prekluzivní lhůty. K námitce mimořádného snížení pokuty dodal, že správní orgán prvního stupně vydal své rozhodnutí před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, nemohlo být proto zohledněno nově ukotvené ustanovení § 44 o mimořádném snížení sankce.
18. Posouzení požadavku souvisejícího s publikací rozhodnutí ponechal na krajském soudu.
19. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Co se týče správního deliktu pod výrokem I prvostupňového rozhodnutí, Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, bylo postoupeno Městskou policií Brno oznámení o přestupku ze dne 5. 2. 2016, č. j. MP-29076/13D-15. Vozidlem tovární značky Daewoo, registrační značky dne 19. 11. 2015 v 9:14 hodin, na ulici Holandská 4 v Brně, neznámý pachatel nedodržel pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že nedodržel stanovenou povinnost vyplývající z dopravní značky „Šikmé rovnoběžné čáry“ (V 13 a), která vyznačuje plochu, kde je zakázáno vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat. Správní orgán prvního stupně zaslal provozovateli vozidla dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvu k uhrazení určené částky nebo ke sdělení údajů o totožnosti řidiče. Provozovatel ve výzvě určenou částku ve lhůtě neuhradil. Ve sdělení doručeném správnímu orgánu dne 24. 2. 2016 je uvedeno, že řidičem vozidla byl v předmětný čas L. H. N., nar., trvale bytem, doručovací adresa, zaměstnanec společnosti, který přebírá poštu na adrese sídla společnosti Výše uvedené podání učinila společnost, která společně s podáním předložila písemnou plnou moc, na jejímž základě je oprávněna zastupovat provozovatele vozidla ve správním řízení výše uvedené věci. Správnímu orgánu je osoba uvedeného řidiče z úřední činnosti známa, jelikož je účelově uváděna i v řadě jiných případů například č. j., a to vždy se stejným zmocněncem společností, která sděluje totožného řidiče u různých provozovatelů.
- I přes tyto skutečnosti správní orgán zaslal sdělenému řidiči na doručovací adresu výzvu k podání vysvětlení, která byla po uplynutí úložní doby vrácena správnímu orgánu zpět, jelikož adresát je na uvedené adrese nekontaktní. Správní orgán sděleného řidiče na adrese trvalého pobytu neobeslal, jelikož je mu z úřední činnosti známo, že tato osoba byla úředně
obeslána
a zásilka se vrátila správnímu orgánu zpět nedoručená, neboť provozovatelem uváděná osoba se odstěhovala. Správní orgán tímto učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatel
řízení
o přestupku nezahájil a věc dne 8. 6. 2016 odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

20. Co se týče skutečností k výroku II. prvostupňového rozhodnutí, Městskou policií Brno bylo podle oznámení přestupku ze dne 21. 4. 2016, č. j. MP-01871/01D-16, zjištěno, že došlo k porušení pravidel silničního provozu na ulici dne 10. 2. 2016 ve 10:33 hodin tím, že neznámý řidič s vozidlem Daewoo, registrační značky, zastavil na křižovatce v rozporu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, podle kterého řidič nesmí zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní. Správní orgán podle ust. § 125h zákona o silničním provozu zaslal provozovateli vozidla výzvu k uhrazení určené částky, nebo ke sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení. Výzva byla provozovateli doručena dne 3. 5. 2016. Provozovatel ve výzvě určenou částku ve lhůtě neuhradil, ani písemně nesdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla. Ve sdělení doručeném správnímu orgánu dne 18. 5. 2016 je uvedeno, že řidičem vozidla byl v předmětný čas F. S., nar., trvale bytem, doručovací adresa, zaměstnanec společnosti Výše uvedené podání učinila společnost, která společně s podáním předložila písemnou plnou moc, na jejímž základě je oprávněna zastupovat provozovatele vozidla ve správním řízení výše uvedené věci. Správnímu orgánu je osoba uvedeného řidiče z úřední činnosti známa, jelikož je účelově uváděna v řadě jiných případů například čj., a to vždy se stejným zmocněncem společností, která sděluje totožného řidiče u různých provozovatelů. I přes tyto skutečnosti správní orgán zaslal sdělenému řidiči na doručovací adresu výzvu k podání vysvětlení, která byla po uplynutí úložní doby vrácena správnímu orgánu zpět, jelikož adresát je na uvedené adrese nekontaktní. Výzvu k podání vysvětlení správní orgán nezaslal na adresu trvalého pobytu, jelikož je z úřední činnosti známo v souvislosti s jinými případy, že tato osoba byla úředně obeslána a zásilka se vrátila zpět správnímu orgánu nedoručená, neboť provozovatelem uváděná osoba je na uvedené adrese neznámá. Správní orgán tímto učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatel přestupku, řízení o přestupku nezačal a věc dne 13. 7. 2016 odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
21. Správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla oznámením o zahájení řízení, jehož součástí bylo vyrozumění o provedení dokazování a výzva k seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí č. j. ODSČ-62130/17-36, které bylo zmocněnci účastníka řízení doručeno dne 31. 1. 2017. Provozovatel (zmocněnec) se k dokazování ani seznámení s podklady rozhodnutí nedostavil, neomluvil se, ani se nijak písemně nevyjádřil. Správní orgán provedl dne 27. 2. 2017 mimo ústní jednání důkazy obsažené ve spisovém materiálu.
22. Dne 19. 4. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce blanketní odvolání. Žalovaný napadeným rozhodnutím přezkoumal soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a rozhodl, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

23. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s. ř. s.“, osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
24. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
25. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
26. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
27. V prvním žalobním bodu žalobce brojil proti nedostatečné identifikaci porušení právní povinnosti, neboť správní rozhodnutí mělo obsahovat pouze odkaz na ust. § 10 silničního zákona bez uvedení příslušného odstavce (žalobce nekonkretizoval, k jakému výroku prvostupňového rozhodnutí tato námitka směřuje, proto tuto krajský soud vztáhl na oba výroky prvostupňového rozhodnutí, neboť oba odkazují na § 10 zákona o silničním provozu, pozn. soudu). K tomu soud v obecné rovině uvádí, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 Afs 17/2012-375, popis skutku ve výroku rozhodnutí musí obsahovat *„skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení. Jinými slovy, musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré jeho zákonné znaky příslušné skutkové podstaty, a aby již z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětný delikt spáchán.“* Tyto závěry bezpochyby platí i ve vztahu k popisu skutku, v němž je spatřován přestupek. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, je přitom to, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady ne bis in idem, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53).
28. Citované ustanovení je v obou výrocích prvostupňového rozhodnutí specifikováno takto: *„[...] jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem [...]“*.

29. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že *„Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*
30. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014-31, a vyzdvihl pasáž *„Skutečnost, že výrok rozhodnutí takto rozčleněn nebyl, by sama o sobě nemusela být takovou vadou způsobující nesrozumitelnost rozhodnutí, pokud by jednotlivé části popisu skutku bylo možné přiřadit ke konkrétním ustanovením, která byla tím kterým jednáním porušena, a ke konkrétním skutkovým podstatám jednotlivých přestupků. V daném případě však popis skutku s výčtem porušených zákonných ustanovení a s výčtem skutkových podstat přestupků nekoresponduje.“*
31. S tímto závěrem se krajský soud plně ztotožňuje, ale je také třeba tyto závěry hodnotit ve světle konkrétního případu. Je pravdou, že v ust. § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení, na které je navázáno přesné slovní vyjádření určitého odstavce, mělo být zhodnocené jako nedostatečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37).
Zdejší soud má za to, že výroky rozhodnutí naplnily veškeré požadované znaky. Výroky prvostupňového rozhodnutí sice neobsahuje přímý odkaz na přesný odstavec, ale tento odkaz je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu.
32. Nejvyšší správní soud se ust. § 10 odst. 3 silničního zákona ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele motorového vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, přičemž konstatoval:
„I. Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.
II. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“
33. Správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Dále ale uvedl ve výroku I, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy

porušení povinnosti dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice dne 19. 1. 2015 v 09:14 hodin. Ve výroku II se pak podává, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice dne 10. 2. 2016 v 10:33 hodin. Uvedeným se žalobce měl dopustit správních deliktů dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

34. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v jím posuzované věci v konkrétní situaci uvedl: *„Z výrokové části vůbec neplyne, jakou normu stěžovatel porušil; neplyne z ní ani to, že se delikt stěžovatele týká neoprávněného zastavení nebo stání na přechodu pro chodce. Magistrát se proto dopustil při vymezení právní kvalifikace stěžovatelova deliktu ve výrokové části rozhodnutí takové chyby, která má za důsledek nezákonnost rozhodnutí.“*
35. V nyní posuzované situaci je ve výrocích prvostupňového rozhodnutí uvedeno jednak ust. § 10 zákona o silničním provozu a zároveň je v I. výroku uvedeno i ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu (*Při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*) a ve výroku II. ust. § 27 odst. 1 písm. d) téhož zákona (*Řidič nesmí zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní; tento zákaz neplatí v obci na křižovatce tvaru "T" na protější straně vyústující pozemní komunikace*), a zároveň je v obou případech uvedeno též ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*).
36. Pokud žalobce v druhém žalobním bodu zpochybňoval srozumitelnost výroku stran nedostatečné specifikace ohledně porušení povinnosti uvedené v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, tak k tomu zdejší soud uvádí, že toto ustanovení není blanketní právní normou, tedy není normou, která by odkazovala na jiné ustanovení právního předpisu. Ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí proto nechybí citace žádného dalšího právního ustanovení. K povaze § 4 písm. c) zákona o silničním provozu se již vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 5. 2016, č. j. 2 As 10/2016-32, a to takto: *„Právní norma stanovující skutkovou podstatu stěžovatelem spáchaného přestupku je obsažena v § 125c odst. 1 písm. k) a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, přičemž obě části jsou spojené blanketovou normou uvedenou v § 125c odst. 1 písm. k). Sankce je pak uvedena v § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona. Uložená právní povinnost je tedy jednoznačně stanovena tak, že při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Poruší-li fyzická osoba jednáním jiným, než které je uvedeno v § 125c odst. 1 písm. a) až j) zákona o silničním provozu, tuto povinnost, dopustí se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. V rozporu s tvrzením stěžovatele neobsahuje § 4 písm. c) zákona o silničním provozu blanketovou normu. Právní norma stanovující skutkovou podstatu stěžovatelem spáchaného přestupku je tedy řádně vyjádřena ve výroku napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.“*

37. V obou výrocích prvostupňového rozhodnutí je uvedena norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla, a je uvedena i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován, zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsáno místo, čas a způsob spáchání deliktního jednání a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou podrobně uvedeny důvody na to navazující. Uvedené žalobní námitky proto nejsou důvodné.
38. Žalobce dále namítal, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného již neexistovala. Žalobce byl potrestán za jednání, které v době rozhodování žalovaného právní předpisy neoznačovaly za trestné. Skutečnost, zda se mohl žalobce, jakožto provozovatel vozidla dopustit přestupku dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, by měl žalovaný posuzovat znovu po vrácení věci k dalšímu řízení.
39. Krajský soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. S účinností od 1. 7. 2017 byl zrušen zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který obsahoval obecná pravidla správního trestání procesního i hmotněprávního charakteru. Na rozdíl od něj nový předpis – zákon o odpovědnosti za přestupky - neobsahuje skutkové podstaty přestupků. Tyto jsou obsaženy v zákoně č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Jednou z podstatných změn nové úpravy správního trestání je, že pojem přestupek nově zahrnuje kromě přestupků v dosavadním slova smyslu také tzv. jiné správní delikty. Obecná pravidla a principy stanovené zákonem o odpovědnosti za přestupky platí společně pro všechny skutkové podstaty přestupků.
40. Dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 se právnická nebo fyzická osoba dopustila správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
41. Ve vazbě na přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky byl s účinností od 1. 7. 2017 odstavec 1 předmětného ustanovení změněn tak, že provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s ust. § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
42. Zároveň dle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 se za správní delikt podle odstavce 1 uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.
43. Ve vazbě na přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky byl s účinností od 1. 7. 2017 odstavec 3 předmětného ustanovení změněn tak, že za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.

44. Krajský soud při posouzení předmětné námitky vycházel i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Změnou právní úpravy správního trestání v průběhu řízení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27 a uvedl, že: „...nelze trestat podle starého práva v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání (například nižší výměru pokuty).“
45. Porovnáním znění skutkových podstat před a po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dospěl soud k závěru, že skutkovou podstatu porušení povinnosti provozovatele vozidla nová právní úprava převzala, pouze terminologicky upravila pojmosloví, což je pouze výrazem trestní politiky státu, neboť i „Rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce“ (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27).
46. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla zůstalo z pohledu správního práva trestným. Pouze z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považovány za přestupky bez toho, aby předmětné chování provozovatele vozidla přestalo být sankcionováno a považováno za protizákonné.
47. K dané problematice se vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46. „Je-li soud nadán úplnou kasační pravomocí nejen z hlediska nezákonnosti správního rozhodnutí, vadného řízení, ale i nedostatečnosti skutkových zjištění, je zřejmé, že i hmotněprávní posouzení věci musí odpovídat aktuálnímu právnímu stavu v době jeho rozhodování. Plná jurisdikce se tedy uplatní jak co do jejího obsahu, tak co do času. Na tom nic nemění fakt, že by soud nenahrazoval svým výrokem správní rozhodnutí (s výjimkou modorce), ale na příznivější změnu zákona by reagoval prostým kasačním výrokem bez stopy výtky vůči správnímu orgánu I. a II. stupně, ovšem se závazným právním názorem k aplikaci a interpretaci hmotného práva na správním orgánem správně zjištěný (či soudem doplněný) skutkový stav. Důležité ovšem je, aby soud měl povinnost zkoumat, zda nedošlo ke změně zákona, bez ohledu, jestli to žalobce učiní předmětem svých žalobních námitek.“ Podobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27. Nejvyšší správní soud dovodil, že povinnost použít pozdější, pro pachatele příznivější právní úpravu, mají v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny jak správní orgány, tak soudy: „Také trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudně postižitelnými) delikty, a delikty, které stíhají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu [...] Pro české právo to pak znamená, že i ústavní záruka článku 40 odst. 6 Listiny o tom, že je nutno použít pozdějšího práva, je-li to pro pachatele výhodnější, platí jak v řízení soudním, tak v řízení správním.“
48. Ze shora citovaného srovnání skutkových podstat správního deliktu a přestupku provozovatele motorového vozidla a výše stanovené sankce jasně vyplývá, že právní úprava je v obou případech shodná. Nová právní úprava proto není pro žalobce

příznivější a není důvod neaplikovat přechodná ustanovení, která jsou standardní v případě nové trestní úpravy. Námitka žalobce, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného neexistovala, není důvodná.

49. Co se týče námitky absence řádného popisu skutku ve výroku I prvostupňového rozhodnutí, poukazuje krajský soud na usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2002, č. j. 2 As 34/2006-73, v němž Nejvyšší správní soud uvedl v první „právní větě“, že *„výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“*
50. Z výrokové části I prvostupňového rozhodnutí je patrný popis uvedením místa, dne a času a způsobu spáchání (neoprávněné zastavení, nezajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci).
51. Podle krajského soudu nevykazuje popis jednání žalobce, uvedený ve výroku prvostupňového rozhodnutí takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, jež by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu. Jakkoliv si lze jistě představit (a bylo by to jistě vhodnější) preciznější formulaci popisu skutkového jednání např. tím, že bude jasně specifikováno neoprávněné zastavení, tak v nyní posuzované věci ostatní popsane skutečnosti, tj. místo, datum a čas spáchání deliktního jednání ve svém souhrnu jasně nezaměnitelně vymezují skutkové jednání.
52. Obdobně zdejší soud v rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, uvedl: *„Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada ne bis in idem), pro vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.“*
53. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je konkretizováno, o jaké nedovolené zastavení se jedná, tj. že šlo o zastavení vozidla. Nemohou tedy vyvstat pochybnosti o tom, která všechna ustanovení tvoří porušenou právní normu. Ze všech okolností jasně vyplývá nezaměnitelnost skutku zastavením v místě, kde to zákon nepřipouští. Podle názoru soudu je popis protiprávního jednání dostatečně určitý a nezaměnitelný a žalobní námitka není důvodná.
54. Žalobce v další části žaloby zpochybňuje otázku objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, tedy to, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla i zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Pokud by v mezidobí od

1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou.

55. Zákon č. 250/2017 Sb., stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyt účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakancí lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona č. 250/2016 Sb. a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh zákona č. 183/2017 Sb. Ust. § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále též zákona o Sbírce zákonů“), sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Není na soudu, aby zkoumal, zda důvody, pro které zákonodárce stanovil dřívější počátek účinnosti uvedeného zákona, byly ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. skutečně dány. K této otázce se shodně vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39. V uvedeném rozsudku i v předchozích rozsudcích ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017-32, Nejvyšší správní soud jednoznačně vycházel z toho, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyt účinnosti dne 1. 7. 2017. Lze tedy uzavřít, že odpovědnost za správní delikt provozovatele motorového vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017, byla koncipována jako objektivní, a rovněž k přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu není s účinností od 1. 7. 2017 dle § 125f odst. 3 uvedeného zákona vyžadováno zavinění. Pozdější právní úprava tak nebyla pro žalobce příznivější, a to ostatně nejen v otázce zavinění, ale v žádném směru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017-32). Z tohoto pohledu jsou proto žalobcem zmiňované okolnosti týkající se předání vozidla řidiči, který se s vozidlem měl dopustit přestupkového jednání, při posouzení odpovědnosti za porušení povinnosti stanovení v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nerozhodné.
56. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon č. 250/2016, zákon č. 251/2016 i zákon č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti dne 1. 7. 2017. Není důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
57. V této souvislosti je s ohledem na trvalý objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel.
58. Dále žalobce namítal, že odpovědnost za spáchaný delikt zanikla. Správní orgány měly aplikovat ustanovení o prekluzi podle zákona č. 250/2017 Sb., podle něhož promlčecí

doba činí jeden rok a hledět na skutek spáchaný dne 19. 11. 2015 jako na promlčený ke dni 20. 11. 2016.

59. Stěžejní otázkou je, zda na (nyní) přestupek provozovatele vozidla aplikovat § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky a dostát zásady použití nové, pro pachatele příznivější, právní úpravy.
60. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 24. 7. 2017 a žalobci bylo doručeno dne 25. 7. 2017; pravomocným se tedy stalo po účinnosti nového přestupkového zákona. Jak již krajský soud shora uvedl, ke dni 1. 7. 2017 nabyly účinnosti zákony č. 250/2016 Sb. a č. 183/2017 Sb. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na § 125e a § 127f zákona o silničním provozu, kdy v případě ustanovení § 125e vypustil, mimo jiné, ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o právnické nebo fyzické osobě a správním deliktu, ale o provozovateli vozidla a přestupku. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a možné sankce.
61. Dle § 29 písm. a) ve spojení s § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby, která činí 1 rok. Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchaní přestupku a přerušuje se, mimo jiné oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným (přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová). Do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní.
62. Na první pohled by se tak mohlo zdát, že je v důsledku změny právní úpravy a v duchu čl. 40 odst. 6 Listiny základních lidských právy a svobod nutno aplikovat za užití zásady *analogia legis* příslušná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, která stanoví zánik odpovědnosti za přestupek po uplynutí promlčení doby, která činí 1 rok.
63. Žalobce spáchal přestupek v době účinnosti úpravy, která stanovovala zánik odpovědnosti právnické osoby za správní delikt, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Právní úprava účinná v době rozhodování žalovaného a krajského soudu stanoví obecnou promlčecí lhůtu pro projednání přestupku (což zahrnuje i zahájení řízení) jednoletou. V případě aplikace obecné úpravy promlčecí doby u přestupků, i přes skutečnost, že se doba přerušila oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným, a do promlčecí doby se nezapočítala doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní, by v posuzované věci musel krajský soud přistoupit ke zrušení rozhodnutí, neboť by došlo k zániku odpovědnosti, neboť promlčecí doba 1 rok uplynula před samotným zahájením správního řízení. Nicméně právní úprava zániku odpovědnosti za přestupky účinná od 1. 7. 2017 se na posuzovanou věc neaplikuje ani tato námitka proto není důvodná.
64. V této věci totiž nemá být užita analogie ve vztahu k § 29 a násl. zákona o přestupcích, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle silničního zákona. Jinak řečeno, je nutno posuzovat novější správní úpravu zániku trestnosti správního

deliktu a následně přestupku provozovatele vozidla pouze v rámci zákona o silničním provozu. I Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 10. 2017 k tomuto uvedl, že „*není ani z věcných důvodů namístě, aby pachatel tohoto speciálního správního deliktu (byť je jím fyzická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu [...] [p]oužití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je představa nepřijatelná. Byť se v nyní posuzované věci krajský soud, na rozdíl od Nejvyššího správního soudu v citovaném rozhodnutí, nezabývá otázkou přestupku fyzické osoby, lze citovaný závěr Nejvyššího správního soudu vztáhnout také na případ, kdy nová právní úprava neobsahuje explicitně vymezenou lhůtu pro zánik odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla, jak je tomu v nyní projednávané věci.*

65. Navíc zákon č. 250/2016 Sb. v přechodných ustanoveních v § 112 odst. 2, mimo jiné, uvádí, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
66. Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobce příznivější, neboť doba, po kterou lze čin stíhat nepatří mezi aspekty, které jsou zkoumány při hodnocení příznivosti nové právní úpravy, se § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost. K zániku odpovědnosti žalobce proto nedošlo, neboť řízení bylo zahájeno ve lhůtě dvou let ode dne, kdy se správní orgán o spáchání tehdy správního deliktu dozvěděl (tj. 31. 1. 2017).
67. Dále žalobce namítal, že žalovaný se nezabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty dle ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
68. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že v rámci trestání přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla zůstal druh i výměra sankce stejná. Novou právní úpravu proto neshledal pro pachatele příznivější a na daný případ aplikoval právní úpravu účinnou v době rozhodování správního orgánu prvního stupně.
69. Krajský soud posoudil institut mimořádného snížení výměry pokuty a dospěl k závěru, že se jedná toliko o procesní ustanovení. Zásadní otázkou, na kterou soud musel odpovědět, bylo, zda a jakým způsobem se žalovaný musel vypořádat s tím, zda přistoupí, či nepřistoupí k mimořádnému snížení výše sankce.
70. S ohledem ke skutečnosti, že zákon o odpovědnosti za přestupky blíže aplikaci ustanovení § 44 nevymezuje, vycházel krajský soud analogicky z úpravy trestního práva, neboť mimořádné snížení výměry pokuty je určitou obdobou mimořádného snížení trestu

odnětí svobody podle § 58 zákona č. 40/2009, trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.

71. Samotné ustanovení § 58 trestního zákoníku o mimořádném snížení trestu odnětí svobody stanoví, že k němu soud přistoupí za splnění několika podmínek, 1) má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné 2) a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání.
72. Oproti tomu dle ustanovení § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
73. Důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky odůvodňuje zavedení možnosti mimořádně snížit výši pokuty tím, že dolní hranice sazby pokuty (na rozdíl od horní hranice sazby pokuty) není v zákonech upravujících skutkové podstaty správních deliktů pokaždé stanovena. Tímto institutem je správnímu orgánu umožněno reagovat na okolnosti konkrétního případu.
74. Z ust. § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky je zcela zřejmé, že se jedná o skutečnosti odlišné od polehčujících okolností, které správní orgán při stanovení výměry sankce je povinen zvážit. Tedy obdobně jako v případě trestního zákona, ani správní orgán k možnosti mimořádného snížení nemá přistupovat jako k okolnosti polehčující. Nejedná se novou skutečnost, která by měla vliv na samotnou sankci. Správní orgán tak nemá ani povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal. Konečně ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání pro mimořádné snížení sankce nepodal, čili ze strany žalovaného nevznikly důvody výslovně se s návrhem odvolatele vypořádat.
75. Krajský soud má proto za to, že žalovaný nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupil a toto své rozhodnutí více nerozváděl.
76. K anonymizaci rozhodnutí ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou

podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

77. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být „*sekundárně viktimizován*“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.
78. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
79. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
- V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. října 2018

JUDr. Jana Kubenová v. r.
samosoudkyně